

[Svend Auken]

Men denne udlægning er usand, og statsministeren ved, at den ikke er sandfærdig. Var det socialdemokratiet, der ville dele gavechecks ud på milliarder af kroner til alle skatteydere? Nej, det var regeringen.

Var det os, der ville forringe statsfinanserne med mange hundrede millioner kroner ved at sænke det såkaldte skrå skatte loft til gavn for de højeste indtægtsgrupper? Nej, det var regeringen.

Var det os, der stillede Landbrugsrådet en flerårig milliardlettelse til landbruget i ud-sigt? Nej, det var regeringen.

Var det os, der nægtede at medvirke til at stoppe alle de dyre og uretfærdige smuthuller i skattelovgivningen, leasingfiduser f.eks.? Nej, enhver ved, det var regeringen.

Men det er rigtigt, at socialdemokratiet har nægtet at medvirke til dybe sociale beskæringer over for i forvejen dårligt stillede familier, når pengene alligevel skulle bruges til gavechecks, rentesubsidier og sænkning af skatte loftet.

Vi finder, at dette er en omvendt Robin Hood-politik. Statsministeren har påtaget sig den triste rolle som sheriffen fra Nottingham: han tager fra de fattige og giver til de rige.

Tre betingelser har socialdemokratiet stillet op for en acceptabel løsning: karensdagen og 9 måneders grænsen for bistandshjælp skal væk, og familier på efterløn og dagpenge skal have en regulering af deres indtægt som alle andre mennesker. Og vi er parat til at skaffe dækning.

Bl.a. har vi fra starten accepteret, at en begrænset regulering af bundfradragets skatelinje i udskrivningsloven som foreslået af regeringen kunne indgå i en samlet løsning, og det blev tidligt meddelt regeringen. Må jeg i den forbindelse understrege, at vi er positive over for forslaget om en særlig forhøjelse af de enlige pensionisters bundfradrag. Det skete også under socialdemokratiske regeringer, og sidste år var vi sammen med et flertal her i tinget med til at tvinge regeringen til at sørge for, at de enlige pensionister, dem, der kun har deres folke- eller invalidepension at leve af, blev fritaget for beskatning.

Når regeringen derfor siger, at den valgte side af økonomiske grunde, passer det ikke. Den forkastede klart et åbent udspil til drøftelser og løsninger, som var fremsat fra social-

demokratiets side, uden så meget som at ville ofre et kvarters realitetsforhandlinger på tingets største parti.

Og nu kommer det beskæmmende: i forståelse med – til vores store skuffelse og overraskelse – de radikale valgte man kun at forhandle med fremskridtspartiet. Hvorfor? Svaret er ligetil. De konservative ideologer, der i dag har fået magten i de toneangivende borgerlige partier, ønsker et afgørende brud med den lange danske tradition for samarbejde og social forståelse. Det er velfærdsstaten, man vil til livs, og det ved man naturligvis på forhånd at man ikke kan få socialdemokratiet med til, det vil vi bekæmpe. En snæver politik udelukker et bredt samarbejde.

Statsministeren har sagt, at nu skal problemerne omkring boligpolitikken, landbruget og finansloven overvindes med det samme ansvarlige – og statsministeren havde nær tilføjet stabile – flertal. Men hvordan?

Fremskridtspartiet med den nyvalgte gruppeformand som ordfører har os bekendt blankt afvist enhver støtte til det almennyttige byggeri, og hvad angår rentestøtten til landbruget, er der jo en bemærkelsesværdig enighed på højrefløjen i dansk politik mellem udbrydere, slappere osv.; det er de alle sammen enige om at være imod.

Hvordan hænger det sammen?

Er statsministeren under indtryk af 200-året, gyldenåret, blevet helt metafysisk i sin optimisme, eller regner regeringen med, at socialdemokratiet sidder rede på udskiftningsbanken, efterhånden som støttepartiernes markspillere bliver vist ud på grund af urent klumpspil på egen banehalvdel? (*Munterhed*). Regeringen ved, at vi er rede til et regulært samarbejde med andre partier, men at vi naturligvis ikke er reserver for fremskridtspartiet.

Og hvad så med finansloven? Hos alle partier uden for regeringen og vistnok inklusive statsministerens inderste jeg er der udbredt modstand mod vigtige enkeltheder i regeringens forslag om indtægtsstramninger på knap 6 mia kr. og 4 mia kr. i yderligere nedskæringer og privatisering. Forhåbentlig vil en række forslag blive nedstemt, ligesom alternative forslag til regeringens må drøftes.

Vi siger ikke nej til forbedring af statens finanser, f.eks. er vi parat til at drøfte regulering af punktafgifterne i stedet for en fjer-